

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

w sprawie **J. M. H.**

uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 305 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 stycznia 2018 r.

wniosku obrońcy o przyznanie oskarżonemu zwrotu poniesionych

przez niego kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym

p o s t a n o w i ł:

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz J. M. H. kwotę 1500 (jeden tysiąc pięćset) zł tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem jednego obrońcy z wyboru adw. P. G., w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym w sprawie sygn. II KK 324/16.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2016 r., sygn. IX Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 lipca 2015 r., sygn. IV K [...], między innymi w części uniewinniającej J. M. H.. Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego wniesiona na niekorzyść także J. M. H., została oddalona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2017 r, przy czym wydatkami za postępowanie kasacyjne obciążono Skarb Państwa.

Obrońca działający w sprawie na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, wystąpił z wnioskiem o przyznanie J. M. H. zwrotu poniesionych przez niego

kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej określonej w normach przepisanych.

Wniosek obrońcy jest zasadny co do zasady. Zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k. w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia prowadzonego przeciwko niemu postępowania koszty procesu, a więc i uzasadnione wydatki związane z ustanowieniem w sprawie jednego obrońcy, ponosi Skarb Państwa (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.). Jeśli środek odwoławczy wniesiony przez oskarżyciela publicznego nie zostanie uwzględniony, kosztami procesu powinien być obciążony Skarb Państwa (art. 636 § 1 k.p.k.), a regułę tę stosuje się odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym (art. 637a k.p.k.).

Przy ustalaniu należnej osobie uniewinnionej kwoty zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy, należy mieć na uwadze art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. – Prawo o advokaturze. Zgodnie z jego treścią opłaty za czynności adwokackie ustala umowa z klientem. Wnioskodawca nie przedstawił takiej umowy, ani oświadczenia o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia adwokata, jak to przewiduje § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Tym samym nie wykazał, że J. M. H. poniósł wydatek w dochodzonej kwocie. W tym stanie rzeczy, w myśl przytoczonego przepisu, wysokość należnej kwoty ustala się w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej, chyba że okoliczności określone w § 15 ust. 3 powołanego Rozporządzenia przemawiają za innym jej ustaleniem. Mając na uwadze z jednej strony obszerność materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, a z drugiej, że kasacja została rozpoznana na jednym terminie rozprawy, Sąd Najwyższy uznał, że należna kwota powinna przekraczać w pewnym stopniu stawkę minimalną określoną w § 11 ust. 2 pkt 6 Rozporządzenia i zasądził ją w wysokości wskazanej w części wstępnej.